

REFORME, KAKRŠNE NE POPRAVIJO ŠKODE

VLADNA GARANCIJA VLOG V BANKAH 10 LET PREPOZNA

Milijone dolarjev ne bo nikdar povrnjenih.—Lažnjiva kontrola in nadzorstvo.—Preuredbe v industriji

ZVEZNI senat je dne 25. maja sprejel postavbo, s katero se vlada obvezuje garantirati vloge v bankah federalnega sistema, in to do vsote \$2,500 popolnoma, po 1. juliju prihodnjega leta pa bo garantirala vloge do \$10,000 stodstotno, vloge do \$50,000 bo garantirala 75 odstotkov in vloge, ki bodo nad \$50,000, bodo garantirane s 50 odstotki. Po 1. juliju prihodnje leto bodo na podlagi novega zakona uvedene tudi nekatere druge reforme v ameriškem bančnem sistemu, medtem ko stopi v veljavo vladna garancija za vloge takoj ko predsednik podpiše zakon.

Ako bi kongres sprejel tak zakon pred 10. leti in prisilil vlado, da bi njena kontrola nad bankami res kaj pomenila, bi danes ne bilo tisoče in tisoče delavcev ob svoje prihranke. Če bi bilo nad bankami nadzorstvo, kakršno je potrebno, bi marsikak "bankir" nikdar ne postal bankir. Tako pa so bile mnoge banke posest raketirjev, ki so zapravljali zaupan jim denar in se udajali razkošju, ali pa spekulirali na tuje stroške.

Nad 11,000 bank je zaprtih. Stotisoče vlagateljev je ob vsa sredstva. Edini, ki so skozi vsa ta leta uralili vlado in kongres, da naj kaj stori v protekcijo ljudstva, so bili socialisti. Ampak njihov glas kajpada ni bil upoštevan. Zato pa je kongres prišel s svojo reformo 10 let prepozno. Zaradi svoje počasnosti je povečal krizo in pripomogel h konfiskaciji prihrankov delavcev in farmarjev.

Reforme, ki jih vsebuje nova postava, so boljše kot nič. Danes bo tisti, ki ima v banki nekaj stotakov ali morda celo \$2,500, vedel, da mu jih bo izplačala vlada, ako jih mu banka ne bo mogla. Po 1. juliju 1934 pa bo garantirala vlada tudi vse višje vloge. Toda čemu je sploh treba vladi riskirati svoj denar v protekcijo privatnih bank? Mar niso dosedanje skušnje lahko uverile vsakega, da je bil ameriški bančni sistem najslabši na svetu in da ni bilo takih bančnih polomov v nobeni drugi deželi kakor v U. S. A.? V Angliji, Franciji, Kanadi itd., kjer je gospodarstvo istotako v krizi, banke niso propadle. In ako bi bili senatorji res ljudski zastopniki in se ne bi ozirali na koristi privatnih bank in bogatašev, bi vse važne denarne zavode socializirali. In če že niso hoteli tega, bi lahko vsaj pošteno hranilnico spremenili v zavod z neomejenim bančnim poslovanjem. Tako pa poštena hranilnica ostane i v naprej samo prostor, kjer lahko hranite svoj denar.

Zločin, ki ga je storil ameriški bankovski sistem nad ljudstvom, je tolikšen, da ga ne odpravijo nobene reforme. Zaslutil je konec, ne pa, da bi mu vlada na stroške ljudstva pomagala nazaj k profitom in spekulacijam.

Predsednik Roosevelt bi v

Kapitalistični listi
razkrivajo škandale,
kadar jih MOGOCE
več zakriti.

Delavski listi
so edini, ki nimajo
vzroka, da bi kaj pri-
krivali.

Širite "Proletarca"
in druge socialistične
časopise.

MULTIMILIJONARJI SE IZOGIBAJO DAVKU

John Pierpont Morgan je bil dolgo let absoluten finančni car Združenih držav in nevidni načelnik ameriške vlade. Nihče izmed mogotcev se mu ni drznil ugovarjati v njegovih načrtih. Bil je glavni svetovalec predsednika Hardinga, Coolidgea, Hooverja in prejšnjih, pa tudi v demokratiški stranki je bil—in je še—njegov vpliv ogromen. Zato se je le slučajno izvedelo, da ta močniti multimilijonar in bankir ni plačal v treh letih po pričetku krize nikakega dohodninskega davka. Zdaj stvar preiskujejo; vlada je ogoljufal za kakšna dva milijona dolarjev. Zavarja ga bivši demokratiški predsedniški kandidat John W. Davis. V preiskavi se je dognalo, da je na "legalen način" podkupoval omenjenega Davisa, pokojnega predsednika Coolidgea, republikanskega ekonomskega "veščaka" Dawesa itd. Tudi William Gibbs McAdoo, ki je eden izmed glavnih voditeljev demokratske stranke, je bil na

Morganovi "nagradni" listi, in poleg njega cela vrsta drugih demokratiških in republikanskih politikov. Prodajal jim je delnice "pod roko" in zaupno po \$20, katere so bile istočasno kvotirane na borzi po \$35, ali \$15 več, nego so plačali za vsako. Nekateri so z njimi profitirali do pol milijona dolarjev. Te vrste korupcija je "legalna", ni pa legalna, ako Morgan ali kdorkoli z velikimi dohodki skozi tri leta sponoča davčnemu uradu, da ni imel dohodkov, in da zato ne more plačati nikakega dohodninskega davka. Isto opravičilo so navedli Morganovi tovariši v njegovem bančnem podjetju, ki so bili bogataši. Tudi bankir Ch. E. Mitchell je ogoljufal vlado na dohodninskem davku za blizu milijon dolarjev. Pa se jim ne bo nič zgodilo, ker so goljufali na debelo. Na tej sliki na desni je bankir Morgan, ki se rokuje z vladnim odvetoikom Ferd. Pecoro (na levi), ki Morgana in njegove tovariše prose-
kutira.

Razlika 10. redne konvencije SNPJ od prejšnjih.-Zborovanje odsekov

Dopisnikom, ki so v Prosveti teden za tednom uralili delegat, naj ne zborujejo dalj kot teden dni, in neko društvo iz zapada je celo sporočilo konvenciji, naj se sicer ne žuri, toda svoje delo mora izvršiti v štirih dneh, ni bilo ustreženo. Vzrok je, ker svojega dela ni končala prvi teden in je zato morala v drugega, kot običajno.

Veliko je bilo pred konvencijo tudi pisanja o zborovanju po odsekih. Videlo se je, da so to stvar mnogi napačno pojmovali, misleč, da če se konvencija razdeli na odseke, bo vse delo kaj hitro opravljeno, morda v dveh, treh dneh. V tej deželi so res organizacije, ki na svojih konvencijah izvrše delo v tako kratkem času, in to raditega, ker so kon-

vencije le formalnost. Vse delo izvrše konvenčni pododbori, ki jih imenuje "mašina" na vodstvu, ali pa glavni odbor. Naloga delegatov je le, da vstanejo v počast odbornikom, da paradiirajo, da se zabavajo, in da na eni seji formalno potrdijo vse, kar so odobrili v naprej sklenili. Članstvo SNPJ noče takih konvencij, in ker jih ne mara, je naravno, da ne morejo biti končane v par dneh.

Več delegatov je v razpravi pohvalno omenjalo "sklep", da ta konvencija "zboruje po odsekih". Bili so pač prvi na konvenciji SNPJ in ne vedo, da kar se odsekov tiče, se sedanje zborovanje ne razlikuje od prejšnjih par konvencij SNPJ v nobenem oziru. Le volitve so se na tej izvršile hitreje kakor na prejšnji, ker ni bilo zakasnitve s poročilom poverilnega odbora. Prošla konvencija je imela enake odseke kakor sedanja; svoja poročila so predložili na isti način kakor jih predlagajo odseki sedanji konvenciji. Razprave so včasih dolge, velkokrat zelo nepotrebne in tudi ponavljanja je obilo. Vsa kih par minut kdo apelira, da naj delegatje ne govorijo toliko, ker je konvencija draga stvar. Predsednik Petrovich pa jih opozarja, da tudi taki apeli zavlačujejo zborovanje.

Ko je odbor za pravila predlagal nove določbe glede Prosvete in črtal "ljudski glas", ni bilo od delegacije nikakega ugovora in so bile sprejete takorekoč soglasno. Človek bi pričakoval posebno glede urejevanja Prosvete vroče debate, ki pa jo ni izzvalo ne "levo krilo" delegatov hrvatske narodnosti, ne delegati angle-

ško poslujočih društev. Ko pa je v poznejši razpravi o pravih nekdo predlagal, da nihče ne sme biti delegat, ako ni naročnik dnevnika Prosvete, sta se predlogu glasno uprle dve tretjini delegatov, bodisi, da zdaj niso naročniki, ali pa smatrajo, da ne bodo naročniki v času kandidiranja za delegate bodoče konvencije.

Predlog, da se glavnim odborikom odvzame pravico glasovanja in predlaganja, je propadel, dasi so ga neprijatelji sedanjih odbornikov skušali živo zagovarjati. Prodrli pa so s predlogom, da se u pravnim odborikom odvzame počitnice s plačo. Imeli so jih teden dni vsako leto, ne da bi to jednoto kaj stalo, ker so si delo razdelili tako, da ni bilo

(Dalje na 3. strani.)

FAŠISTIČNA TOLOVAJSTVA V NEMČIJI

Fašistična drhal v Nemčiji nadaljuje s teroriziranjem vseh, ki ne soglašajo s Hitlerjevo diktaturo. Kadarkoli igra godba fašistično himno, mora vsakdo salutirati; in kdor tega ne stori, ga fašisti pretepejo; dne 24. maja pa je vlada v Berlinu izdala odlok, da bo razpisan vsakdo, ki ne bi salutiral fašistični himni. V Karlsruhe je fašistična drhal nekega socialisto skoro linčala, ker ni hotel dvigniti roke, ko so igrali fašistično himno. Življenje mu je rešila policija. Vsega zbitega in v nezavedi so prepeljali v bolnico.

VZROKI ZNIŽANJA ZVEZNIH DOHODKOV

VZLIC mnogim novim davkom so dohodki zvezne vlade v tem fiskalnem letu bili nižji nego v prejšnjem. Deficit torej z njimi ni bil odpravljen. In ker denar od nekje mora priti, se vlada z dovoljenjem kongresa zateka k inflaciji. Vzrok nižjim dohodkom vlade pa je zarota kapitalistov in bankirjev, ki nočejo več plačevati dohodninskega davka. Bankir Charles E. Mitchell npr. je "prodal" svoje delnice ženi z veliko izgubo, da mu ni bilo treba plačati dohodninskega davka. Na ta način je vlado ogoljufal za okrog osem sto tisoč dolarjev. Zena mu sicer ni dala za delnice nikake gotovine. Vsa transakcija med njima je bila izvršena izključno v name-
nu, da bi na legalen način ukanila vlado, katera jima s svojimi zakoni, armado in mornarico protektira interese tu in v ino-
zemstvu.

Komaj se je malo poleglo zanimanje za ta škandal, že je tresčila v javnost vest, da tudi John P. Morgan, kralj ameriških bankirjev, že dve leti ne plačuje dohodninskega davka. Mitchellovi čisti dohodki so znašali v prešli par letih, ko je vlado goljufal na davku, okrog štiri milijone dolarjev.

Morgan je multimilijonar in njegova banka je v zadnjih šestih letih prodala za okrog šest milijard dolarjev delnic in bondev. Z Morganom v kompaniji je skupina milijonarjev, in nihče izmed njih ni prošli dve leti plačal dohodninskega davka, medtem ko so ga prisiljeni plačevati njihovi kleriki, ako zaslužijo tisoč dolarjev oziroma \$2,500 na leto, če so oženjeni. Delavec, ki še ima toliko plače, torej MORA plačati vladi dohodninski davek, medtem ko ga J. P. Morgan, ki je eden najbogatejših Amerikancev, ne plačuje! Niti ga ni plačal bankir Chas. E. Mitchell in stotine drugih bogatašev. Vlada je vedela, kako jo bogataši goljufajo. Vzlic temu ni skoro nobenega prosekutirala. Šele poslednje čase, ko so kapitalisti v takšni večini nehali plačevati dohodninski davek, se je davčna oblast zgenila. Posegla je vmes v dveh slučajih, da ostrasi druge milijonarje in jih opozori, kaj jih čaka.

Čemu imajo ljudje, kot so Morgan, Mitchell, Insull itd., tolikšno protekcijo? Nedvomno je bilo davčni oblasti ves čas dobro znano, da ne Morgan ne njegovi bankirski partnerji ne plačujejo dohodninskega davka. Istotako je vedela, da je v deželi cela vrsta drugih bogatašev, ki so v svojih davčnih izkazih navedli izgube. Tako so se z legalnim trikom otresli svoje obveznosti do države.

To izbegavanje je bilo kapitalistom in bankirjem mogoče raditega, ker so imeli in imajo zveze z vladnimi krogi. Pri obravnavi glede Morgana je npr. prišlo na dan, da je zaupno ponudil delnice v nakup odličnim demokratom ter republikancem po znižani ceni. Vsaka delnica je bila povprečno \$10 do \$20 nižja za te izbrane ljudi kot pa je bila zanje istočasno cena na borzi. Kdor je torej kupil kakih 3,000 delnic, je lahko napravil že "lep profit". Po znižani ceni so jih dobili med drugimi sedanji zvezni blagajnik Wm. H. Woodin, demokratski senator Glass iz Virginije, John V. Davis, demokratski kandidat za predsednika Zed. držav l. 1924, Calvin Coolidge, bivši predsednik Zed. držav, Newton D. Baker, vojni tajnik v Wilsonovem kabinetu, Chas. A. Lindbergh, Jos. R. Nutt, blagajnik eksekutive republikanske stranke, general John J. Pershing, John J. Raskob, ki je bil do lanskega poletja načelnik demokratske stranke, in še cela vrsta drugih demokratiških in republikanskih politikov, bankirjev in visokih uradnikov. Tudi znani "general" Chas. Dawes je bil na Morganovi favorizirani listi, ob čem pa je dobil v Morganovi banki posojilo, katerega se ni vrnil; za svoje banko v Chicagu pa je Dawes dobil pri federalni rekonstrukcijski finančni korporaciji do devetdeset milijonov dolarjev posojila, ki je do zdaj le deloma vrnjeno. Nekateri teh favorizirancev so napravili z delnicami, ki so jih kupili od Morgana po znižani ceni, do pol milijona dolarjev dobička, ostali pa od \$500 do \$100,000 in več. Izgubili pa so tisti, ki se niso poslužili prilike za takojšnjo prodajo. Vsega skupaj je Morgan na ta način PODARIL svojim klientom \$6,632,500, kar ni malenkost. To vsoto je navedel na razpravi pred senatno komisijo odvetoik Pecora, ki preiskuje Morgano zado. Taka darila povedo, čemu demokratski in republikanski kongresniki, senatorji, gubernorji in člani kabineta ne morejo služiti ljudstvu. Morgan jim je podaril osem milijonov pač samo raditega, da varujejo njegove koristi, ne pa da se bi brigali za delavce in farmarje. In dokler bo delavsko ljudstvo volilo demokrate in republikance, ostanejo Morgani na vrhu in ljudstvo pa v nižinah pomankanja.

MINIMALNA PLAČA ZA ŽENSKE

Država New York je do-
zdaj edina važna industrijalna
država v ameriški uniji, ki je
sprejela zakon, kateri določa
minimalno mezdo za ženske in
nedoletno mladino. Ženske in
zaposleni otroci so v tej krizi
izpostavljeni nezasiščenemu iz-
koriščanju. Ponekod delajo
10 ur na dan 55 ur v tednu za
plačo od \$4 do \$8 na teden.
Mnoge prejemajo tudi manj
kot \$4. Predsednik Roosevelt
je pod pritiskom okoliščin
telegrafično obrnil do gover-
nerjev vseh držav, katere
imajo mnogo industrije, in

apeliral nanje, naj sprejmejo
v protekcijo žensk in otrok
zakon, kakršnega je že od-
brila newyorška legislatura.
Illinoiski gubernor je dne 25.
maja naslovil zakonodaj v
Springfieldu poslanico, s ka-
terjo jo urgira, naj čimprej
sprejme zakon, ki bi določal
minimalno plačo za ženske in
otroke. Interesi pa, ki bogate
z izkoriščanjem žensk in o-
trok, moledujejo okrog poslan-
cev v vseh državah, kaj nikar
ne sprejmejo takih postav, ker
se z njimi krati "osebna svo-
boda".

Tatvine podnevu

Leonu F. Watsonu so tatovi
v Chicagu ukradli ob belem
dnevnu poln truh zabojev z jaj-
ci. Enako konfiscirajo truke,
ki so naloženi z obleko, pivom
in drugim blagom. V osta-
lem je Chicagu zelo varno me-
sto—posebno za tatove.

Katoličani se sporazumeli s fašisti

Nemški katoliški centum,
ki je bil do preobrata zago-
vornik demokratske republi-
ke, se je sporazumel s Hitler-
jem in mu obljubil svoje sode-
lovanje.

PROLETAREC

List za interese delavskega ljudstva.

Izhaja vsak četrtek.

Izdaja Jugoslovanska Delavska Tiskovna Družba, Chicago, Ill.

Glasilo Jugoslovanske Socialistične Zveze
 VAROČNINA v Zedinjenih državah za celo leto \$3.00
 za pol leta \$1.75; za četrt leta \$1.00.
 Inozemstvo za celo leto \$3.50; za pol leta \$2.00.

Vsi rokopiši in oglasi morajo biti v našem uradu
 poslane do ponedeljka popoldne za pričetek
 v številki takega tedna.

PROLETAREC

Published every Thursday by the Yugoslav Workers
 Publishing Co., Inc.
 Established 1906.

Editor Frank Zaitz
 Business Manager Charles Pogorelec

SUBSCRIPTION RATES:
 One Year \$3.00; Six Months \$1.75
 Three Months \$1.00.—Foreign Countries, One Year
 \$3.50; Six Months \$2.00.

PROLETAREC

W. 26th ST., CHICAGO, ILL.
 Telephone: Rockwell 2864.

"Zvišavanje" plač

Od časa do časa dvigne kapitalistični tisk koncentriran krik, ki naj ljudstvu naznači, da je krize konec in da se vračamo v "boljše razmere". Pod Hooverom je dobilo časopisje trikrat navodila, da naj z živimi poročili o novem vposijevanju delavcev ter dvigavanju cen celice razprši nezaupanje, industrija in bankirji pa so bili pozvani, da naj skusajo tudi faktično pokazati, da je tok krize zajezjen. Tudi Rooseveltova administracija se poslužuje propagande, ki naj ljudstvo uveri, da se diagnosticirane povrača. In dokaz temu je "zvišavanje plač". Dnevnik so imeli po cele kolone poročil o najemanju delavcev, in pa sezname kompanij, katere so dvignile mezo. Niso pa pojasnili, da so delavcem plačevani je po kvoder na uro in celo manj. Niti niso raztolmačili, koliko bi bilo treba plačati se zvisati, da bi bila vsaj približno tako visoka, kot je bila do krize.

Zed. države lahko opravijo krizo neglede na depresijo v drugih deželah. Ta dežela ne radi petletnega načrta za zgraitev industrije, ker jo ima že sedaj venko več nego jo radi. Ameriški farmarji lahko prideajo dovolj živni za 60,000,000 več predvalcev, kot pa jih ima ta dežela zdaj. Torej je tudi agrikultura na mnogo višji stopnji kot pa npr. v agrarni Rusiji, kjer poljedelstvo šele modernizirajo. Stanovanj je zadosti, istotako kuriva, železnice pa preveč, tiakovanin cest več kot kjerkoli—in ker je vsega v obilju, ni vzroka, čemu bi moralo živeti v bedi trideset milijonov ljudi in drugih 30 milijonov v pomankanju.

S kampanjo v časopisju kriza ne bo odpravljena. Izginila pa bo, ako se Roosevelt iskreno izreče za "new deal" ter ga uveljavi. Kongresu naj predlaga socializacijo industrije in bank. To je edino, kar potrebuje storiti, pa bo dela za vse, ki so ga zmožni, in ker bo bogastvo skupna posest, ga bodo tudi vsi deležni. Seveda, to bi bil socializem, Roosevelt pa hoče obvarovati bogastva kapitalistov, zato oganja krizo s pospiranjem lastnikov bogastev. To koristi nekaterim, ogromna večina pa je v večji krizi kakor prej.

Demokracija in kriza

Sarlatani in nepoučeni zaaj kaj pogosto dolže demokracijo za vzrok krize. Ampak kriza kapitalizma je tudi v deželah, ki niso še nikdar imele takozvane demokracije, korupcija ravno tako. Urauniki so bili v avtoritacijah še celo bolj korumpirani kakor v demokracijah, kjer so bili izpostavljeni javni kritiki. Carska Rusija, predvojna Turčija, Madžarska, Rumunija itd. so očiten dokaz, da je fevdalna ali pa kapitalistična avtoritacija venko slabša, kakor pa buržvazna demokracija.

Neki dopisnik čikaške Tribune citira Disraelija, ki je leta 1859 dejal v parlamentu: "Ako ustanovite demokracijo, boste morali v dogledni bodočnosti zeti sadove demokracije—ekstravaganantno zapravljajanje, naraslanje nezadovoljnosti med davkoplačevalci, ki bodo morali kriti večje izdatke z večjimi davki, nepremisljene vojne, pomizevalne pogodbe, nesigurnost imovine in svobode—in nato reakcija ter despotizem."

Dopisnik k temu stavku dodaja: "Resničnejši besed ni še nuncie izgovoril." in misli, da je s tem obsodil demokracijo.

Za dve najbolj demokratski kapitalistični državi veljata Velika Britanija in Francija. Ampak razmere v njima so boljše kot v avtoritacijah. Demokracija v Zed. državah pa je stvar svoje sorte. Ameriško ljudstvo je v demokraciji veliko slabše izvežebeno, kakor pa npr. v Angliji, in kriza v tej deželi je velika, toda ne po krivdi demokracije. Kapitalizem je vzrok. Zaeno z njegovim pomočje je tudi njegova demokracija izgubila privlačnost.

Politična demokracija je v popolnem pomenu besede nemogoča, toker ne bo industrijske demokracije. Za slednja pride, ko postane industrija ljudska last. Dotlej pa je tudi kapitalistična demokracija veliko bolj, kot pa diktatura kakega Hitlerja, Mussolinija, ali pa ameriških ku-klux-klanov in aličnih fašistov.

BONUSNO ARMADO HRANI VLADA

Bivše vojake, ki so se sešli v Washingtonu ki jim je oskrbela tudi šotore. Rooseveltov in v sosednem Fort Huntu, Va., da si izloju- vs ponudbo, da se vpišejo med gozdarje, so jejo takojšnjo izplačilo bonusa hrani vlada, odklonili.

'Radnikova' resnicoljubnost o konvenciji SNPJ.

Čikaški komunistični "Radnik" ima na konvenciji poročevalca, ki je ob onem tudi nekak vodja "levega krila". V tem krilu so "republikanci" in "demokrati", kakor na prejšnjima konvencijama, ter kakih 20 delegatov komunistov in njih pristašev. Konvenciji "floor leader" levega (?) krila je delegat Vratarič iz Luzerne, Pa. On je prišel na to zborovanje kot namestnik pravega delegata. Tega so namreč opozili, in potem rekli, da ker je pod obtožbo, ne more na konvencijo. Tako je dobil mandat brat Vratarič, in pri radniku so ga pod Loyevim vodstvom imenovali za glavnega vodjo "levega" krila. Njegov pomočnik je delegat nimac iz Detroita. On je prišel na konvencijo nepriznan. Pri HBZ je bil namreč kaznovan radi nerednosti pri odiskovanju nekega bolnika in porotni odbor imenovali ne Zajemce je v svojem izreku med drugim določil, da član nimac ne sme skozi dve uri imeti nikakega odborniškega mesta v društvu. Dotična kazen je bila povod, da je bil nimac pri upravnem in nato pri poverilnem odboru spoznan v smislu pravil SNPJ za neupravičenega zavzeti mandat delegata. In velika večina—janko bi rekel ogromna večina, je s tem soglasala. Toda bil je Frank Zaitz iz Chicaga, ki je apeliral, na podlagi pojasnila, da je Kimaca konvencija HBZ oprostila na uveljavljanja kazni, da naj gre zaueva ponovno pred poverilni odbor. In bilo je tako sklenjeno. Po novem posvetovanju je poverilni odbor, v katerem je predsednik SNPJ V. Cankar imenoval Zvanuta iz St. Louisa, Mirmoljo iz Collinswooda, Morsija iz Chicaga, Dermoto iz Penne in Erznovnik iz Montane, poročal, da vsi pri svojem prejšnjem sklepu, namreč da se Kimaca ne prizna za člana konvencije, vendar večina je bila enakega mislenja. Tedaj je vstal Frank Zaitz in apeliral na delegacijo, da Kimaca prizna, kajti ako mu je ukinila nadajevanje kazni (suspenzijo od odborniškega v društvu) konvencija HBZ, potem lahko tudi ta konvencija mirne vesti sklene, da naj bo Kimaca pravomocen delegat, in nato ga je delegacija potrdila.

Va sestanku "levega krila", ki se zbira največ pri Bergerju, je vojaka hrvaške komunistične sekcije Lojen jako grajal svoje ljudi, češ, da so prešli prihodko za demonstracijo v prilog Kimaca in pustili zaječi, da je govoril v njegov prilog. V radniku pa je bilo na to govor pojasnjevano, da so socialisti priporočili Kimaca na svojo zavezo večine delegacije. Kimac je boljše.

Zanimiv je tudi slučaj delegata Marnica iz Penne. Bil je pravilno izvoljen, toda par

članov je nato vložilo zoper njega ugovor, ker je pri društvu HBZ pred 20. leti zapravljal regalije, znahe in nekeke klobuke v vrednosti \$50. Ker je društvo zahtevalo, da naj stvari povrne ali plača škodo, je rajše odstopil. Upravni odbor je upošteval pravila SNPJ in zadevo izročil poverilnemu odboru. Ta je konvenciji predlagal, da se Lukaniča ne prizna za člana konvencije. Nekateri so govorili njemu v prilog, ali tudi Lukanič je hotel besedo in pri tem napravil zelo slab vtis. Konvencija ga je odklonila z veliko večino. Nato je Lukanič skozi tri dni moloval okrog delegatov, naj se zavzamejo zanj in bil pri odvetniku, da bi vložil tožbo, ki bi bila zanj riskirana stvar prav tako, kakor za jednoto. V zadevo se je na Lukaničev apel končno poglabil F. Zaitz (Chicago) in posređoval, da je prišla ponovno pred poverilni odbor. Ta je na podlagi novih pojasnil upošteval olajševalne okoliščine in tako je bil Lukanič na priporočilo poverilnega odbora, V. Cankarja in F. Zajca priznan za delegata. "Radnik" bo seveda pisal tudi o tej stvari nerresnično, ampak tak je pač njegov običaj. Noče vedeti, da niso drugi krivi, če imajo posamezniki afere in neprilike v drugih organizacijah, radi katerih so kaznovani.

Na neki seji te konvencije je delegacija na apel "radikalnih" floor leadrov črtala iz pravil določbo, da so stalno uposljeni odborniki in uslužbenci upravičeni do enega tedna počitnic na leto s plačo. Ko se je o tem glasovalo, ni bil navzoč ne predsednik nadzornega odbora Fr. Zaitz, ne glavni tajnik F. A. Vider, ki bi stvar lahko pojasnila v zadovoljstvo delegacije. Te počitnice namreč ne stanejo SNPJ ničesar, ker jih ne vzamejo vsi naenkrat, nego posamično, delo pa se razdeli med vse ostale sorazmerno, ki ga izvrše bodisi v regularnem času in kolikor potrebno čez čas brez odškodnine. Nekateri upravni odborniki se tega privilegija sploh niso posluževali. Fr. Zaitz je predlagal delegaciji, da se prejšnji sklep ovrže. V to je treba dvetretjinske večine. Pojasnil je, da bi konvencija bržkone ne črtala dotične točke, če bi bil bodisi on ali Vider navzoč pri prvem glasovanju, toda bila sta pred odseki in jima ni bilo znano, o čem razpravlja konvencija. S svojim predlogom za ovrženje prvotnega sklepa pa je spravil v zelo neprijetno zadrego komuniste. Ko je nato še delegat Sostarič iz Milwaukeeja zahteval poimensko glasovanje, so bili še bolj v zadregi. Floor leadra "levega krila" Vratarič in Kimac sta si izposlovala besedo že po zaključeni debati in se po nekaj frazah izrekla za—poru-

šenje predloga, katerega sta prej tako navdušeno zagovarjala. Vratarič je tudi indirektno napadel J. Ovna in ga nazval demagogom, ne da bi ga imenoval z imenom. Nato je Vratarič dejal, da poimenskega glasovanja sploh ni treba, ker je večina zdaj itak spremenila svoje mnenje. Delegatje pa se niso ujeli temu triku; nad 90 se jih je izreklo za poimensko glasovanje. To je "radikalce" prisililo, da revidirajo svoje glasove in so jih vsled tega morali spremeniti. Ob enem pa je bil s porušenjem njihovega predloga izbrisan madež, ki bi SNPJ predstavil javnosti za reakcionarno organizacijo.

Nesreča za to konvencijo je, da se vanjo spet utikujejo zunanji ljudje, kot npr. nekateri od Radnikovega štaba, ki niti člani niso. Veliko nezaupnosti med nekaterimi je ustvarila taktika R. J. Zavertnika, ki je s svojimi par oprodami sušljal o silovitji korupciji in venomer nadlegoval s svojimi instrukcijami ter razkritji delegata Cvetkoviča iz New Yorka, kateri je bil v konvencnem odseku za pregledovanje dela glavnih odbornikov. In Cvetkovič se je res odločil, da vrže bombo. O tem več prihodnjic. — c.

O pokojnem Brvarju

Springfield, Ill. — Dne 22. maja smo tu pokopali sodruga John Bervarja, ki je umrl v Chicagu, kakor je bilo v Proletarcu že poročano. Pokojnik je bil premožen in že 14. mesec na stavki. Ker ima v Chicagu dve hčeri, je šel tja za delom, ali namesto dela ga je dohitela smrt. Njegovo truplo je bilo prepeljano v Springfield, kjer je imel dom. Bil je pokopan na Oak Ridge pokopališču ob obilni udeležbi po civilnem obredu.

Pokojnik Bervar je bil član društva št. 47 SNPJ in SPZ, ter svet član kluba št. 47 JSZ, ki mu je poleg drugih položaj na grob šop rož v poslednji pozdrav. Nagrobni govor je imela tudi predsednica Women's Auxiliary, Agnes Burns Wieck. Položila mu je na grob rdečo rožo in rekla, da je ta rdeči cvet simbol socialistične stranke, v kateri je bil pokojnik.

S pokojnik Bervarjem je izgubil naš klub dobrega agitatorja in zvestega člana. Sedanje mizerne razmere so ga spravile v prerani grob. Umrl je v starosti 53 let. Ostane nam vsled svojega dela in prepričanja v trajnem spominu. Družini pokojnika naše sočutje.

Joseph Orca, tajnik kluba.

Razne vesti

Bridgeport, O. — V bližnjem Martins Ferry je pričela obratovati letalska USSC s polno paro. Mnogo delavcev je bilo vposlanih, toda ne tukajšnjih, nego iz drugih dežel, katere so zaprte. Mislili, da bo ta zaposlitev le začasnica. Železnicarje v tem distriktu niso obratovale skoro dve leti.

Preinogovniki zelo slabo obratujejo. V nekaterih so spet utrgali plačo. Tak je Rooseveltov new deal, za katerega se eni tako navdušujejo.

Klub št. 11 je zaposlen s pripravi za piknik, ki se bo vršil pod ovspicijo tukajšnje Konference klubov JSZ in društev Prosvetne matice v nedeljo 26. junija. Prebitek je namenjen "Proletarcu". Delavci, sodelujte, da bo ta piknik uspeh v gnetnem in moralnem oziru. Vrši se bo na stop 16, blizu društvene dvorane na Boydslevu, ob glavni cesti in polnični železnici.

Joseph Snay.

Naznanilo

Moon Run, Pa. — Članstvu društva Dobri bratje št. 88 SNPJ in Slovenskega Podpornega društva v Moon Runu sporočam, da se seje obeh skoli poletje pričnajo. Uro prej kot običajno, to je po "day light saving" času.

Frank Močnik, tajnik obeh društev.

Siskovich bo odgovoril

Joseph Siskovich sporoča, da bo odgovoril Enakopravnosti na njene imenuacije po konvenciji. Imenovala ga je namreč povzročitelj, ali vsaj glavnega sokrivca bojev v prednih vrstah v clevelandski naselbini. Proletarec tu izjavlja, da ne misli v svojih kolonah otvoriti nove polemike, ker je upravni odbor že zaključil, da se o clevelandskih sporih, nanašajočih se na zadeve, v katerih so bili prizadeti Siskovich in drugi, ne bo več pisalo. Zato bo dobil J. Siskovich v Proletarcu prostor le za odgovor na opombo v "E", in sicer v slogu, kakršen je v Proletarcu dovoljen.

Farmarji v boju

Milwaukee, Wis. — Stavka farmarjev je končana. Med vodstvom stavke in zastopniki državne vlade je bil dosežen nekak sporazum, v katerem se menda zagotavlja farmarjem višje cene za mleko.

Stavka je bila končana, dasi je morala končati, kakor je končala. Farmarji so spoznali, da je nesposobno dati nasprotniku puške v roke in mu potem golokot napovedati boj. Če bi pri zadnjih volitvah izvolili socialističnega gubernerja, bi sedaj ne imeli cele armade uniformiranih skebov proti sebi.

Toda največja novica—za komuniste namreč—je v tem, da je župan Hoan poslal policijo proti stavkarjem. Tako je naša brata naznanila z velikimi črkami.

Dejstvo je, da je policijski načelnik Laubenheimer "posodil" šerifu okraja Milwaukee kakih 50 policajev, da "ščitijo" privatno lastništvo —

Župan Hoan je nastopil proti temu z vso odločnostjo, toda je bil brez odločne moči in to na podlagi mestnih postaj, ki dajajo policijskemu načelniku tozadevne pravice. Demokratska stranka je torej plačala farmarjem za njihove glasove in tudi delavcem v Milwaukeeju, kar je dobra lekcijska ljudstvu za bodoče volitve.

Nadalje je bila stavka zelo koristna tudi v drugih ozirih, kot npr. v tem, da je dnevnik Leader dobil v času stavke novih naročnikov. Že drugi dan, ko se je začel boj, je bilo upravnistvu poslanih več kot 300 novih naročnin. Vidite, to je zmaga, oziroma zagotovitev zmage v bojih, ki bodo sledili.

Nadalje: Ta boj je prepričal farmarje in tudi delavce, da je rešitev tega problema mogoča edino v združenem socializiranju mlekarne industrije.

Socialisti se borijo že leta za to, toda postavljajo v Madisonu, ki stoji pod kontrolo vladajoče klike, noče priznati mestom pravice, da bi obratovala take javne naprave v prid ljudstva in iztrebila privatno špekulacijo.

Dogodki zadnjih dni so ljudstvo prepričali tudi glede tega vprašanja. Ni več dvoma, da bo mesto Milwaukee obratovalo v doglednem času svoje mlekarne. To bo pomenilo, da bodo farmarji dobili pošteno ceno za mleko in da ga bo tudi ljudstvo dobivalo ceneje, medtem ko bodo delavci pošteno plačani ob krajšem delovnem času.

Toda zaenkrat ima še predsednik tukajšnje največje Dairy Co. samo \$75,000 letne plače. Samo višji uradniki te družbe vlečejo več kot četrt milijona plače letno. In delničarji so tudi upravičeni do nekaj milijonov, kako pa bi drugače plačevali svoje stroške v francoskih letovisih ali pa na otoku Vermudu? Spartak.

'Radnik' naj tudi to objavi

"Radnik" je nedavno objavil neki stavek ameriškega poročevalca E. A. Mowrerja, v katerem se je o nekaterih socialističnih vodjih nelaskavo izrazil, češ, da so bili prepohlevni.

V Daily News z dne 19. maja ima članek, v katerem konstatira, da je v fašistični stranki aktivnih v sprednjih vrstah precej takih, ki so bili nedavno delavni v komunistični stranki.

Ogromni javni dolgovi

Leta 1912 so znašali javni dolgovi Zed. držav pet milijard. Lani so narasli že nad 38 milijard.

Vsled znižane vrednosti znašajo javni in privatni dolgovi že skoro toliko kot takozvano ameriško narodno bogastvo. To razmerje je nevzdržljivo in zato brišejo dolgove z bankrot, in verjetno je, da jih bodo zdaj odpisovali tudi še s posebnimi zakoni.

Najjačji zaveznik kapitalizma je ignoranca v delavskih vrstah.

Brzina dogodkov in učinki

Od pričetka svetovne vojne je svet zdržema v dobi brzih dogodkov. Preurejene so meje, v mnogih deželah je spremenjena oblika vlad, monarhizem je čisto ob veljavo, pogodbe so postale "krpa papirja", konferenca sledi konferenci, vojna napetost je večja kakor pred umorom Franca Ferdinanda v Sarajevu, štiri dežele v Južni Ameriki in dve v Aziji sta zapleteni v krvavi konflikt—a povprečnemu človeku se vseeno dozdeva, da je vse kot je bilo.

Vendar pa smo v dobi silovitega vretja, v katerem se človeška družba presnavlja iz tega kar je bila, v nekaj kar bo. To čutijo državniki, bankirji in parlamentarci, diktatorji in zagovorniki demokracije. Eden glavnih svetovalcev predsednika Roosevelta priznava v svoji novi knjigi—na vljuden način seveda—da je sistemu kakršen je, odzvonilo. Produkcijo in distribucijo bo treba preurediti tako, da bo odgovarjala potrebam ljudstva, in v ta namen—pravi on—bo moral odpasti profit, ki je vzrok sedanjemu kaosu v gospodarstvu. Fašisti obljubujejo socializem—v strahu pred njim, in nova politična stranka jugoslovanske vlade se imenuje "Jugoslovanska delavska in kmečka demokracija", ker jo je strah—demokracije!

Fašizem se v interesu kapitalizma bori zoper marksizem—torej proti socializmu, katerega obljubuje, da vara nepoučno delavsko maso. In diktature obetajo demokracijo v imenih, zato da jim jo bi v praksi ne bilo treba dati.

Človeška družba se giblje v svojem razvoju večkrat cela desetletja počasi, kadar pa dospe do brege, ki ga je treba preskočiti, se požene v dir. Skok pa se ji ni vselej posrečil; večkrat že je padla v jarek. Ta jarek predstavlja v sedanjih dobi fašistična nacionalistična reakcija. Če je človeštvo v svoji dirki dogodkov ne preskoči in se utabori za gradnjo socializma, bo vzel prilično časa, predno se izklopa iz grape.

Zarote v Italiji

Nedavno so v Rimu aretirali in obsodili sedem intelektualcev. Eden njihov prestopnik je bil, da so bili člani neke liberalne organizacije, ki pa jo je vlada označila za komunistično. V tem oziru je Mussolini sličen čikaški Tribuni, katera trdi, da so "progressivci" v senatu v resnici komunisti.

Dne 11. maja je bil ustreljen v hrbet neki italijanski častnik. Bil je obdolžen, da je prodajal vojaške tajnosti Jugoslaviji in Franciji. Njegova pomočnica je bila obsojena v dosmrtno ječo.

Dne 11. maja je Mussolini pozval predse zastopnike organizacije Ovra in se jim zahvalil za vestno prostovoljno delo v prid Italije. Dolžnost njenih članov je namreč prsluškovati kaj in o čem se kdo pogovarja, in ako ga osumi, da je govoril "proti državi", ga član Ovra takoj naznanj in potem pride dotični pod policijsko nadzorstvo. Ker nihče ne ve, kdo je član Ovra oziroma špijon, so ljudje v velikem strahu in ne zaupajo svojim misli nikomur. Ampak Ovra je vzlic temu pridna. Prošli mesec je bilo veliko aretacij v Rimu, Florenci, Milanu, Genovi in v drugih mestih, kar precej zgovorno pove da v Italiji tli.

Čigave so cerkve?

V začetku maja je škofijska oblast v Philadelphiji odvzela cerkev Marije pomočnice italijanskim avgustincem ter jih premestila v drugo. Farani, ki so cerkev zgradili in plačali, so bili nezadovoljni in so to pokazali z demonstracijo v toliki meri, da je policija zastražila palačo kardinala Doughertyja, ker se je bala napada.

To, kar je cerkvena oblast storila Italijanom v Philadelphiji, je bila le ponovitev tega, kar je napravila v drugih slučajih dostikrat prej. Kadar se bo škofijski zazdelo imenovati npr. za faro sv. Vida blizu clevelandskega seniklarja kakega neslovenskega duhovnika, bo to storila, pa če rojaki še tako mislijo, da je cerkev njihova. Vse katoliške cerkve, župnišča in šole, so direktna last katoliške oblasti, neglede katera narodnost jih je zgradila in plačala. Tudi že v par slovenskih farah so bili imenovani namesto slovenskih irski ali pa nemški duhovniki.

Vedno prepozna zdravila

Vsa zdravila, ki sta jih predpisali za omiljenje krize Hooverja in za njo Rooseveltova administracija, so bila prepozna in zato niso mogla izboljšati stanje bolnika.

Pomankanje zaupanja

Kriza bo odpravljena, ko bo ljudstvo obnovilo svoje zaupanje v boljše čase in jih nato s smeļljajem privabilo. Torej je stvar zelo enostavna in tudi poceni povrhu.

Pogoji za mir

Mir, ako hočemo, da bo mir, mora imeti pogojno podlago. V sedanjem sistemu je ni, zato pa je v konfliktu kapitalističnih interesov in imperializma resničen mir nemogoč.

Vade v Roosevelta

Dasi se ni kriza pod Rooseveltovo administracijo še prav nič zmanjšala, nego v marsičem povečala, je še vedno milijoni ljudi, ki upajo in verjamejo, da bo izpolnil svoje kampanjske obljube.

P. ZOLA:

RIM

Poslovenil Etbin Kristan.

(Nadaljevanje.)

Pierina se je ustavila in je z gesto pokazala svojo mater, ki je sedela na polomljenem zaboji pred visokimi durmi nedograjene palače. Tudi ona je morala biti nekadašnja lepota, ali zdaj, s štiridesetimi leti, je bila že povsem ugonobljena. Oči je ugasnila be-
da usta, s črnimi zobmi so bila skremžena, obraz so razorele globoke, veke vraske, vrat je bil silno širok in viseč. Povrh tega je bila strašno umazana; nepočesani že nekoliko osiveli lasje so razmršeni plapolali okrog; kriko in jopa sta bili onečedeni in skozi se je kazala nesnaga njenih udov. Z obema rokama je držala spečega dojenčka, svoje najmlajše dete, na kolenih. Gledala je kakor uničena, brez poguma, z obrazom tovrstne živali, ki se je vdajala v svojo usodo — mati, ki je rodila in hranila otroke, ne da bi vedela zakaj.

"O, lepo, lepo!" je dejala, dvigajoča glavo. "Saj je to gospod, ki mi je dal tolar, ker te je našel, ko si jokala. Zdaj pa prihaja k nam s svojimi prijatelji; torej so vendar še dobra srca na svetu."

Povedala jim je svojo povest, ali povsem medlo, in se ni niti potrudila, da bi jim izvalila sočutje. Ime ji je bilo Giacinta in omočila se je bila z zidarjem Tommasom Gozom, od katerega je imela sedem otrok: Pierino, potem Tita, osemnajstletnega fanta, potem še štiri dekleta, vsako po dveh letih, in končno dojenčka, ki ga drži na kolenih. Dolgo so prebivali v enem stanovanju v Trastevere, v stari hiši, katero so zdaj podrl. Ali bilo je, kakor da so obenem podrl njih eksistenco, kajti odkar so se naselili tukaj na Prati del Castello, jih je zadevala nesreča za nesrečo; najprej strašna stavbna kriza, vsled katere sta morala Tommaso in njegov sin Tito praznovati, potem zatvoritev tovarne za voščene bisere, kjer je Pierina znala zaslužiti do dvajset centesimov, prav toliko, da ni bilo treba lakote umreti. Zdaj ne dela nihče več; vsa družina živi od slučajja.

"Morda bi gospoda pogledali gor? Tam najdete Tommasa z njegovim bratom Ambrogijem, ki smo ga vzeli k sebi; bolje bosta znala govoriti z Vami, pa Vam povesta vse, kar se more povedati ... Kaj storiti? Tom-

maso počiva; on in Tito ravnata enako — ker nimata boljšega opravka, spita."

Pokazala je z roko velikega fanta, ki je zleknjen ležal na travi. Imel je močan nos in trda usta, ali čudovite Pierine oči. Bilo je, kakor da so ga tuje vzemirjali; dvignil je le glavo. Ko je opazil, s kakšnimi vznemirjenimi očmi gleda njegova sestra kneza, se mu je pojavila srdita guba na čelu. Zopet je položil glavo, nipa zatisnil oči, temveč je prežal, kaj da bo.

"Pierina, povedi gospodo gor, da lahko pogledajo."

Nekoliko drugih žensk, ki so imele poševne copate na nogah, je prikrevsalo bliže; tolpe otrok, napoi nagih malih deklic so mrgolele okrog in nedvomno so bile med njimi štiri Giacintine. Vse so si bile s svojimi črnimi, zmrsenimi lasmi tako podobne, da bi jih bile moge le matere razpoznati. Bilo je kakor bohotno razraščanje revščine, kakor taborišče bede na solncu, sredi na tej veličastni nesrečni cesti, katero so obrobile nedograjene, že v razvaline razpadajoče palače.

"Ne, ti ne pojdeš z nami," je dejala Benedeta tiho, z nežnim smehljajem svojemu bratranču. "Saj te nočem umoriti, moj Dario ... Bil je dovolj ljubezniv, da si nas spremlj dotod; ker me spremljata gospod abbe in gospod Habert, me lahko počakaš tu zunaj na tem lepem solncu."

Tudi on se je začel smejati in je prav rad privolil; prižgal si je smokdo in se začel z malimi koraki sprehajati, ves udobrovojen od blagega zraka.

Pierina je urno stopila v veliki vhod. Strop je bil na visokem oboku in je bil okrašen z lepimi rozetami podobnimi ornamentu, ali v vezi je pravo gnojšče pokrivalo marmorne plošče, ki so bile deloma že položene. Potem je prišlo monumentarno kamnito stopnišče z izklesano presrečasto ograjo; stopnice so bile že razbite in pokrite s tako debe-
lo plastjo nesnage, da so bile videti povsem črne. Pvsod so bile roke zapustile mastne sledove. Nekaj resnično sramotečega je pihalo iz zidov, ki so bili še povsem surovi in so čakali na slikarije in pozitativne, ki bi jih imele okrasiti.

Pierina se je v prvem nadstropju ustavila na velikanskem ostavku stopnišča in je zaklicala skozi veliko vratno odprtino, ki ni imela ne okvirja ne podpoja:

"Oče, neka dama in dve gospodovi bi radi govorili s teboj."

Potem se je obrnila do kontesine:

"Čisto na koncu, v tretji dvorani."

Nato je štekla veliko hitreje nego je prišla, dol po stopnicah, k predmetu svoje strasti. (Daje prihodnjice.)

"ZAKON" TUDI ZOPER FARMARJE

Deputiti in vojakci so imeli v prošli stavki farmarjev v Wisconsinu mnogo opravka. Na sliki je en tak spoprijem med deputijem ter stavkajočim farmarjem, kateri je stavkokoškim posestnikom prevračal posodo z mlekom, ki so ga poslali na trg.

O kontinentalnem kongresu v Washingtonu

Bridgeport, O. — To je nadaljevanje poročila o kontinentalnem kongresu, ki se je višil dne 6. in 7. maja v Washingtonu.

V soboto 6. maja zvečer se je vršil shod. Veliki auditorij je bil poln delegatov in drugih poslušalcev. To mi je bil dokaz, da so prišli delegati na kontinentalni kongres za ekonomsko rekonstrukcijo radi njegovega namena, ne pa zato, da si ogledajo glavno mesto. Govorniki na tem shodu so bili najbolj, kar jih je moglo dobiti v delavskem gibanju. Spored govornikov je bil končan blizu polnoči.

Najbolj v svojih izjavah je bil zamorski socialistični orator Frank Crosswaith. Dokazal je navzočim, da ni socialistična stranka kriva, niti ne njeno ime SOCIALISTICNA, ako ameriško ljudstvo še vedno drvi z demokratsko in republikansko stranko, pač pa neznanje mase.

Na shodu smo imeli tudi kolekto za pokritje stroškov kongresa, ki so bili veliki. Neka ženska, katere ime mi ni znano, je prispevala \$50, in potem še \$450. Tudi vsi drugi so se odvalili po svoji moči.

V soboto in v nedeljo 6. in 7. maja so imeli sestanke delegatov vsake posamezne države, da so se med seboj pomenili o raznih problemih. To je olajšalo delo kongresa.

Drugi dan kongresa so poročali razni odseki. Pri vsakem je bila diskuzija, toda stvarna, kajti večina delegatov, ki so se priključili v to, so izobraženci in dobro podkovani v socialnih problemih. Tudi par komunistov je poseglo v razpravo z običajnimi triki. Nekaj sodrug iz New Yorka jim je dal odgovor in dokazal vsem, da ni nihče bolj za solidarnost in enotno fronto delavskega razreda, kakor socialisti. Komunisti na drugi strani pa služijo geslo "enotna fronta" v resnici za razdvajanje in razbijanje delavske solidarnosti. Za svoja izvajanja je žel nepopisne ovacije. Vsa zbornica je nato skočila pokonci in pela Internationalno.

Najdaljša razprava je bila ob predlogu za sprejem nove deklaracije neodvisnosti, katere je bila pribežna v Prosveti in Enakopravnosti. Vsi manevri komunistov, da jo bi pokvarili s svojimi dodatki in argumenti, so se izjalovili. Bila je sprejeta skoro soglasno. Tega momenta ne pozabim nikoli. Navdušenja po sprejemu deklaracije ni hotelo

biti ne konca ne kraja. Mnogiča je prepevala revolucionarne pesmi. Prevladovala je nepopisna radost ob upanju, da se poraja nov dan s pomočjo tega kontinentalnega kongresa.

Zadnji govornik je bil Norman Thomas, ki je tudi dober pevec. Ob koncu je zapel Internacionalno in vsi drugi za njim. Videl sem nešteto rosnih oči v tem valovitem morju kipečega navdušenja zbrane množice.

Kongres je zaključil z vspodbudnim govorom Emila Kieve, ki je vzor pravega delavskega voditelja. Poučarjal je delegatov, da so sprejeli program, ki ne sme ostati na papirju. Zato naj ob povratku v svoja mesta in na svoje farme delajo, delajo in se bore, da ga uresničijo.

Kongres je potekal v lepem redu. To je zasluga posebej predsednika Emila Kieve, ki je mojster v tem poslu.

Bilo je že poročano, da so veliko večino v tej množici delegatov tvorili socialisti. Bilo ni še nikoli na nobenem zboru toliko socialističnih zastopnikov kakor na tem kongresu. Ali bile so tudi druge skupine. Komunisti so prišli s pomočjo svojih papirnatih organizacij. Npr. obrambna združenja, ki jih ustanavljajo, društva brezposelnih itd. Ampak na tej konvenciji niso bili faktor. Boljše je bila zastopana Mustejeva skupina iz Konferenca za progresivno delavsko akcijo, toda ni dobila veljave in vpliva in nato je napadla kongres v letaku, kar ji ni povečalo, pač pa zmanjšalo njen ugled.

Slovenskih delegatov je bilo enaindvajset, med njimi precej iz vrst naše mladine. Vatro Grill iz Clevelanda je bil zelo zadovoljen. On je o kongresu precej poročal v Enakopravnosti, katero urejuje. Vseh 21 slovenskih delegatov so člani SNPJ in 20 je včlanjenih v socialistični stranki.

Dopadli so se mi naši slovenski fantje iz Detroita, ki so bili zelo navdušeni in za trdno sklenili, da bodo delo kongresa prenesli med ljudstvo, v katerem so aktivni. Med omenjenimi slovenskimi delegati sta bili tudi dve mladenki: Frances Langerhale iz Johnstowna, ki je znana delavka v našem pokretu, in Lydia Zornik iz Herminie, ki je bila učenka v delavski šoli Brookwood College v New Yorku.

Kontinentalni kongres za ekonomsko rekonstrukcijo je bil za to deželo zgodovinskega pomena, četudi

kapitalistično časopisje tega ni hotelo priznati. Kongres je zdaj trajal na ustanova in bo reorganizirana po državah, ki bodo skupno tvorile centralo.

Norman Thomas je rekel v svojem govoru: "Sleparji smo in sklenili. Zda pa na delo, v vseh krajih dežele. Nič ne čakajmo in nič ne odlašajmo, kajti našega dela ne bo nihče opravil za nas."

Joseph Snay.

Naše izkušnje pri zadnjih volitvah in njih nauki

Referat sodr. Fr. Novaka na konferenci P. M. na West Allisu, Wis. dne 14. maja.

Sodrug in sodružice! Veliki dogodki, ki se odigravajo zadnje mesece v Združenih državah in razmere, katere silijo našo stranko s čimdalje večjo silo v vodilno pozicijo razrednega boja, dvigajo obenem vprašanje: "Ali smo na pravi poti — ali smo vršili — naše dolžnosti kot delavska politična stranka pravilno; in končno: Kaj so naše naloge v bodočnosti?"

Stališče socialistične stranke v tej deželi neizmernega bogastva in bo-
lestnega individualizma, v deželi, kjer je bil življenski standard povprečnega delavca boljši kot v kateri drugi industrijski deželi, se v marsičem razlikuje od stališča stranke drugih držav. V deželi, kjer goji velika množica delavcev željo po takozvani samostojnosti, kjer je bilo posebno v preteklosti več prilik, da se poedini člani delavskega razreda "otresejo industrijske sužnosti" in postanejo na en ali drug način "samostojni", se ne more pričakovati tiste požitkovitosti in neomejene udanosti za idealne razredne boje, kakor v deželah, kjer se ogromna večina delavstva zaveda, da so bili rojeni za delavce in da bodo ostali trpni vse življenje.

Te razmere so vtisnile ameriško socialističnemu gibanju popolnoma drugačnja svojstva in določile ne ki lastni značaj. Zaradi tega se je to gibanje omejevalo samo v krogih peščice najinteligentnejših, požitkov-
valnih in idealnih mož in žena.

V takih razmerah je bilo razširjenje socialističnega gibanja silno oteženo; k temu se je pridružila še druga težava in to od strani na principih individualizma zgrajenih strokovnih organizacij, katere še dosedaj povečini niso zapadle potrebe enotnosti in skupnega nastopa organiziranega delavstva in principov solidarnosti ali idealizma.

V takih razmerah je začela delovati socialistična stranka v Milwaukee in po raznih drugih mestih ali industrijskih središčih dežele. S stalnimi, kolikor mogoče tesnimi stiki s strokovnimi organizacijami si je stranka utrdila stališče, pridobila nekaj tisoč članov in še več tisoč somišljenikov med strokovno organiziranim delavstvom in končno začela nastopati v volitvah bojih.

Za razmotrivanje zgornj omenjenih vprašanj je potrebno, da se omejimo v razpravi na milwaukee razmere, kjer je stranka in celotno gibanje doseglo največje uspehe.

Dokler se je volilna borba omejevala izključno na domače uspehe v mestu in okraju, dokler niso razmere končno dozorele tako daleč, da so odprle pota do večjih, obširnejših zmag v splošnem obsegu, tako dolgo stranka ni mogla uvideti svojih velikih pomanjkljivosti v pogledu in vprašanju propagande. To-

"New Leader"

angleški socialistični tednik.

Izhaja v New Yorku. Naročnina \$2 na leto, \$1 na pol leta.

Najboljše urejevanje angleški socialistični list v Ameriki. Mnogo slovenskih delavcev ga čita. Naročite si ga tudi vi. Naročnina sam sprejema "Proletarac".

Baretincic & Son

POGREBNI ZAVOD
424 Broad Street
JOHNSTOWN, PA.
Tel. 1475.

NAJVEČJA SLOVANSKA TISKARNA V AMERIKI

JE

NARODNA TISKARNA

2142-2150 BLUE ISLAND AVENUE
CHICAGO, ILL.

Na tiskamo v Slovenskem, Hrvaškem, Slovaškem, Češkem, Poljskem, kakor tudi v Angliji in Nemčiji. Naša posebnost so tiskovine za društva in trgovce.

Park View Wet Wash Laundry Co.

FRANK GRILL, preds.

PRVA SLOVENSKA PRALNICA V CHICAGU.

Naši vozniki pobirajo perilo po vsem mestu, Ciceru in Berwynu in dovažajo čistega na dom.

TOČNA POSTREŽBA. DELO JAMČENO.

1727-1731 W. 21st ST. CHICAGO, ILL.

Kazlika 10. redne konvencije SNPJ od prejsnjih. — Zborovanje "po odsekih"

(Nadaljevanje s 1. strani.)

v času počitnic treba nikogar posebej najeti.

Veliko so argumentirali ob vprašanju, da-li naj se na poslastva članov še posojuje. Odbor za pravila je predlagal, da naj se najprvo nalaga vse v federalne bonde, da doseže ta vsota milijon. Na poslastva članov pa šele potem, in to le 20 odstotkov od vsote, ki je na razpolago za investiranje. Po tem načinu ne bi mogli izvršiti nobenega posojila najmanj dve leti. Ampak večina ni bila zadovoljna niti s to omejitvijo in je sklenila, da se na poslastva sploh ne posojuje. Glasovalo se je poimensko.

Na razne sugestije je odbor za pravila predložil konvenciji z ozirom na sprejemanje novih članov v izbiro dve določbi. Eno, ki je zdaj v veljavi in določa, da se sprejema le Slovane, in pa one drugih na-

rodnosti, ki so poročeni s Slovani. Drugi predlog pa, da se sprejema člane vseh belopoltnih plemen. Ta drugi predlog je neki delegat nevedoma spremenil v "kavkaška plemena", kar bi v tem slučaju izključilo žide. Argumentov za in proti je bilo mnogo. Zgovorniki sedanje točke so se opirali največ na sentimentalno stališče, češ, da jednota je slovenska in mora še ostati slovenska, drugi pa, da je treba vreti pogled v bodočnost in se vprašati kaj bo s SNPJ, ako ne dobi novih virov za pridobivanje članov. Sicer pa se to točko itak že sedaj veliko krši — je bilo pojasnjeno delegacij — posebno v angleško poslušajočih društvih. Večina je glasovala proti, še celo delegati prej omenjenih društev, ki so prišli s tem sami s sabo v nesoglasje.

Struj v takem pomenu besede, kot so bile na prejšnjima dvema konvencijama, na tej vsaj prvi teden ni bilo; namreč izražale se niso. Skozi vseh prvi teden konvencije je manjkalo razprav, ki bi pokazale načelne razlike in enotnost skupin. Zato tudi ni bilo nikake soglasnosti. Delegati ene skupine ali enega okraja in mesta so v raznih vprašanjih govorili in glasovali drug proti drugemu. Tudi takozvani "floor leader" ni bil prvi teden, razen par v "levem krilu", ki pa ni vodilo obstrukcije. Je tudi veliko šibkejšee kot zadnjič, jaka pa je ona delegacija, ki se smatra za "nevtralno".

Okrožni odborniki — pet po številu — so odpravljeni. Bili so nekaka tarča, v katero je streljala nezadovoljnost delegatov. Pač slabe razmere. Tudi glavni zdravnik ne bo več član glavnega odbora. Doda-
zdaj ga je volila konvencija, v bodoče pa ga izbere glavni odbor.

Živahne so bile razprave o poročilu odbora za plače, o poročilu odbora, ki je pregledoval poslovanje in delo gl. odbornikov ter članov izletnega urada, in o poročilu odbora za publikacije ter ustanove. Odsev in značaj teh debat omenimo v prihodnji številki, ravno tako o izvolitvi gl. odbora,

Kdaj bo konec krize?

Milijoni so mislili, da bo konec krize takoj ko prevzame Roosevelt vlado. Mnogi še vedno mislijo, da je Roosevelt tisti Mojzes, ki povede ameriško ljudstvo iz depresijske puščave v obljubljeni dežel prosperiteto. Ampak znakov, ki bi to mišljenje potrjevali v resničnosti, ni še opaziti. Krize namreč ne bo konec prej, dokler se ne zaposli vsaj dobre dve tretjini sedaj nezaposlenih delavcev.

Nad pol milijona za pravne stroške v Chicagu

Pravni (advokatski) izdatki čikaške občine so l. 1932 znašali \$568,997. Leta 1929 pa so znašali več kot milijon dolarjev.

Dr. John J. Zavertnik

PHYSICIAN AND SURGEON
OFFICE HOURS AT 3724 W. 26th Street
1:30-3:30-6:30-8:30 Daily
Tel. Crawford 2212.
at 1858 W. Cermak Rd.
4:30-6:00 p. m. daily.
Tel. Roosevelt 1695
Wednesday and Sunday by appointments only.
Residence Tel.: Crawford 8440
If no answer—Call Austin 5700

Prestopajte k

SLOVENSKE NARODNE

PODPORNA JEDNOTA

Naročite v dnevniki

"PROSVETA"

Stane za celo leto \$6.00

pol leta \$3.00.

Ustanovljajete nova društva.

Deset članov(ice) je treba za

novo društvo. Naslov za list in

za tajništvo je:

2657 S. LAWDALE AVE.

CHICAGO, ILL.

printing

by

ATLANTIC PRtg. & Pub. Co.

1727-1731 W. 21st St. Chicago, Ill.

Naslovna 2012

POSETITE DOMOVINO

in poslužite se naših velikih, brzih in krasnih parnikov ter potujte udobno.

AQUITANIA — BERENGARIA MAURETANIA

Direktna in hitra zveza skozi Cherbourg-Paris do Ljubljane, Zagreba in Beograda.

Za nadaljne informacije se obrnite na

CUNARD LINE

346 N. Michigan Avenue
Chicago, Illinois

Splošna potniška agentura.

Zastopa vse glavne parobrodne črte, železnice in avtobuse.

VINKO ARBANAS LOUIS DRNEK

1664 Blue Island Ave., vogal 18th St.

CHICAGO, ILL. Tel. Canal 1233

Books Will Burn -- But The Thoughts Endure

It is almost like going back into the middle ages to read of Germany's attempts to put the torch to all books which do not conform to the notions of Adolf Hitler.

Those bonfires, dotting public squares from one end of Germany to the other, may have seemed to the Nazis like the beacon fires of a new day, a day in which everything "non-German" is to be destroyed. In reality they marked the camps of an army engaged in the most hopeless of all lost causes—the attempt to make force triumph over the ideas of men.

It has been tried before, over and over again. Roman emperors and Spanish inquisitors have tried it, Russian czars and French kings, courts civil and religious—and it has never worked.

Books have been burned and their authors have been burned, all of the resources of great kingdoms have been enlisted to stamp out ideas that rulers did not like; and nothing of permanence has ever been accomplished in that way. The fight against a book, against an idea, against a song, is one fight in which ultimate defeat is written in the stars.

When a man gives a book to the world—provided that his book has real merit in it and is not just a tale told to amuse idle minds—he contributes something which his fellows will use as long as it contains anything of value for them. A book is the embodiment of a dream the clothing in words of a vision, the incarnation of

an idea; and it is one of the ironies of existence that such things, utterly lacking in material substance, are among the world's imperishables.

To be sure, you can take the book and burn it. You can take the author and burn him too, if you like; you can send soldiers into the homes and dispossess any people you find reading the book or talking about it. But, by so doing, you accomplish nothing, aside from adding momentarily to the world's stock of pain and its list of heroes. History will remember you if at all, only because you tried the impossible.

And the thing you fought against will go on working, as long as there is any work for it to do. Yours bonfires will die down and their ashes will

Can You Live Two Years On Ten Dollars?

Although the \$500,000,000 voted for direct relief are wholly inadequate, it seems that the amount is expected to last two years, and a special administrator is to have charge of the fund. Of course, if the Roosevelt administration can manage to get industry started and see that the unemployed get jobs, the amount might tide over the interim; but the jobs will have to be forthcoming very soon if that is the case.

The unemployed could absorb the whole of the \$500,000,000 right now, and still not have anywhere near enough money to buy the things they are in desperate need of. In fact, counting the unemployed and their women and children at 50,000,000, the sum appropriated is only \$10 apiece. And that's supposed to last two years!—T. M. L.

WHO OWNS THE AIR?

That radio broadcasting is doing more than any other agency to determine ideas and attitudes in the masses of the people is the firm belief of some of the closets students of the matter. Though this estimate cannot at present be verified—even though it should exaggerate the facts—unquestionably the situation is one of extreme gravity. Because of the limited number of channels, broadcasting is inherently monopolistic; therefore the ultimate control of the air was taken over, as though this were a matter of course, by the federal government. Theoretically, then, "we the people" own the air, and our officials at Washington, when they assign radio channels, merely manage our property for us. What these officials actually have done is to give away to private commercial interests 94 per cent of the channels! The same political principles and parties that dicker away our power resources so that we have to pay tribute to private capital for the privilege of using what belongs to us, bestow upon a favored few the people's means of getting the information, the education and the entertainment that they want.

Educational institutions that desire to employ the radio are handicapped by official discrimination in favor of commercial interests. What would the "visitor from Mars" think of the following condition of affairs? When radio broadcasting arrives in the nation that is most distinguished upon earth for devotion to popular education, a National Committee on Education by Radio has to be formed

to secure to the people of the United States the use of radio for educational purposes, and this boon must be begged of the government by such organizations as the National Education Assn., the Department of Superintendence, the Department of Elementary School Principals, the Association of Land-Grant Colleges and Universities, the National Congress of Parents and Teachers, and the National Catholic Educational Assn. Think of such agencies beseeching the government to give education a fair chance!

The National Committee on Education by Radio is engaged in the worthy cause of working for the establishment of public radio stations as a means of supplying this need. The committee is for serving the households of the nation instead of exploiting them as a market for goods; it is for serving the schools by keeping them in touch with the best educational thought and practice; it is for a national system of adult education. None of these things can we have under present conditions. At present, moreover, the ways of the city man dominate the air—his ideas, his notions of entertainment, his inability to understand agriculture and the problems of rural life. Public radio stations, some of them under the control of state governments, plus stations under the management of educational institutions and societies, are a national necessity, and the committee is to be commended for its fine endeavor.

—The World Tomorrow.

WHAT SOCIALISTS SEEK

By WILHELM LIEBKNECHT.

We seek justice and hate injustice.

We seek free labor and attack wage-slavery.

We seek the prosperity of all and struggle against misery.

We seek the education of all and fight ignorance and barbarism.

We seek peace and order, and combat the murder of people, the class war, and social anarchy.

We seek the Socialist People's State and attack the despotic class State.

Whoever desires these things and struggles for them, let him unite with us and work with all his strength for our cause—for the cause of Socialism, for the cause of humanity, whose victory will soon be gained.

Budget Balancing

For the women who control the purse strings in the United States, paradise would be a place where it was not necessary to balance the budget. But when the housewife balances her budget, she does not re-upholster the living room furniture at the expense of selling the beds and putting the children to sleep on the floor. She does not lock up all fruits and vegetables and starve the children, nor cut pieces from the bottom of the little boy's pants to patch the seat. If there were such a mother, she would be taken a psychiatrist for investigation of her aberrations.

But when the city fathers, or state and federal officials throughout the land, try to balance their budget that is exactly the policy they pursue. They deprive the helpless children of social services which are necessary to health maintenance. They reduce the welfare dole and whole families suffer malnutrition. They allow people to be evicted from their homes and farms, all because the banker insists on a balanced budget.

This desire to economize, to balance the budget at the expense of the worker is invested with all the dignity it can derive from legal phrases and parliamentary procedure. Where it lacks in dignity, it uses force to command respect. Not only are we taxed to support this force, but from our own ranks soldiers and policemen are recruited to support the economies which are our own undoing. We supply the rod with which our backs are beaten.

It would seem a reasonable suggestion that either the government or the people should be investigated, to determine why such a system should be allowed to continue. A government which economized at the expense of the most defenseless, the children of the workers, whose only remedy seems to be to balance the budget, needs not only the services of a psychiatrist. It needs the vigorous co-operation of all women who are interested in the administering for all the human family the wealth of a nation. The real wealth of any group is the health and happiness of all its members. Let that be our goal when we balance the budget.

—The Industrial Democrat.

A Generous Nephew

"Those poor little boys next door have no mummy or daddy, and no dear Aunt Emma," said a mother to her little son. "Now wouldn't you like to give them something—just a little present?"

"Yes, rather," he replied quickly. "Let's give them Aunt Emma."

Roving

"Have you any children, Mr. Smith?"

"Yes—three daughters."

"Do they live at home with you?"

"Not one of them—they are not married yet."

Traveled Light

They tell the story about Mark Twain during his early days as a San Francisco news-hound, when things were pretty lean. Mark, holding a cigar-box under his arm, was standing gazing into a shop window.

A lady friend approached and said: "I always see you with a cigar-box under your arm. I'm afraid you're smoking too much, Mr. Clemens."

"It isn't that," retorted Mark. "I'm moving again."

What Workers Can Do

People may be divided into many groups. However, for the purpose of these reflections I am dividing the working class into two sections.

One section is composed of the battling, organizing, demanding type. Sometimes they know exactly what they are after—and why. More often, however, their activities are merely blind reflexes to the pains of poverty and economic injustice. But regardless of the degree of their understanding, they do resent, resist and struggle. For that I honor them.

The other section is somewhat contemptible. It is composed of individuals who take no action in their behalf and are never found within the ranks of organizations of the working class. On the contrary, they meekly and hopelessly wait for something to turn up and wonder what "they" (meaning capitalist political representatives) are going to do for the people.

It is because so many people fail to do something for themselves that the master class and their politicians are able to do so much with workers and so little for them.

Just why more workers fail to see that they are being "used" is more than I can explain. In times of peace they're "used" as animated machines. In times of war they're "used" as cannon fodder. But do they object? They do not. Only when the system cracks, when the masters stop "using" their humble servants, is there any great cry set up. And then most workers complain merely because nobody does anything with them.

It is that humble, meek, dependent attitude which makes the masses such easy prey to

the classes. While they are waiting and wondering what luck and the capitalist rulers are going to do with them, the powers that be tighten the chains of economic slavery upon their limbs.

What are the masters going to do with the workers? Well, they're going to put them into labor camps. They're going to increase the prices of the things the workers buy. They are going to tie up their bank accounts. They're going to cheapen schools, ruin cities, impoverish hospitals.

Those are some of the things that are now being done with the workers. And too many workers are still waiting and wondering how things are

going to work out.

A little more thought and consideration is all that is needed before great masses of Americans understand that the only way in which they can do anything for themselves is to organize their power. With the power of numbers they can plan and perfect a social and economic system which will enable all workers to enjoy the fruits of science and nature.

Workers who organize, plan and act for themselves will stop being so "low" as to wonder what anybody is going to do with them or for them. They will work together with each other and for their class.

—Reading Labor Advocate.

SEARCHLIGHT

By DONALD LOTRICH

Chicago's "Big Democratic Boss", Moe Rosenberg, who has used his political connections to amass large sums of money has been grabbed by the government for failure to account on his income tax returns. The "Big National Republican Boss" has also failed to make proper returns. More recently, J. P. Morgan, one of the wealthiest men in this country has confessed that he too, and his firms, have paid no income taxes in 1931 and 1932. Is it not queer that these influential politicians, who use all their power and have a great sayso about the management and operation of our government, who are instrumental in shaping the rules and regulations with which the workers are governed, who, so to speak indirectly, run the government should be among the biggest violators? Why should we allow these very men to tax us, to govern us, to exploit us, to ruin our very lives while they themselves grow more ruthless, more bold and less law-abiding?

One needs only a simple answer to that question. It is you workers who vote these political shirkers into office. You workers give them the power which they abuse and misuse against your every interest. As soon as you awaken to the fact that you have that power in your hands, that you can organize and use such power for yourselves, that with your power you can forever cast these leeches from eating and preying upon you and your energies, you will have no dishonest, disreputable politicians and bankers fail to pay their just share of tax. Further, you will be able to gain control of your government and place upon these corrupt rulers high enough taxes to pay for every social need of you and your fellow workers. So, go out, bring such abuses as these to the attention of your fellowmen. Make them understand their place in life and get them to line up in our organization against these outrageous discriminations and bold attempts to place all of the

Socialists will continue their struggle to free Tom Mooney. We were belated over the outcome of the recent Mooney trial on an old charge. However, we were thoroughly disappointed in the failure of the prosecution to bring before the jury witnesses to the purported crime, because we feel confident had they been introduced they would have been completely disqualified.

More than that, the actual framework would have been laid naked and Tom Mooney would have been freed. No, they didn't dare bring up their prostitute witnesses. They didn't dare give this long imprisoned labor leader an opportunity to face them with the established evidences. They now say he will be pardoned. We hope so. But we would much rather have seen him disprove his guilt. Until he is freed we must continue to give him every moral and financial support possible. In fact, what shall be done in the immediate future shall determine whether Mooney shall remain in jail or not.

INFLATION

By JOEL I. SEIDMAN.

What is accomplished by a process of inflation or deflation is a redistribution of the wealth of the country, but not the sort that is necessary to cure our economic ills. Under a program of inflation certain groups of workers and capitalist gain, while others of the classes suffer.

Farmers are big gainers when inflation occurs, for their mortgage indebtedness can be paid with a smaller quantity of farm products. Business men with debts to banks likewise gain, and for the same reason. On the other hand, wage-earners and salaried employees lose, because wages rise much later and much less slowly than does the cost of living. All persons with insurance policies lose, because each dollar buys so much less. The biggest losers are the holders of bonds, mortgages, and bank accounts. The government gains, because inflation makes the bonded indebtedness so much less burdensome.

It is therefore a question whether, on the whole, inflation will hurt or help the working masses. It is likely to hurt more than it helps, unless laws are passed to provide that wages be raised as the cost of living increases.

What we need, if we are to have any measure of economic recovery, is an increase in mass purchasing power. We need a shortening of the hours of labor, to provide jobs for

the millions of unemployed. We need an increase in wages, to make it possible for the producing masses to buy back the products of their toil. We need a shifting of taxation from the poor to the rich, with the rates increasing drastically in the upper brackets. We need the socialization of the basic industries, to make the sums that now go to profits available in the form of higher wages and lower prices.

It is measures such as these that will restore prosperity. No amount of juggling with the volume of currency or the price level can have much effect so long as these basic evils are not remedied.

Not Much Left

A man brought some sausages and asked his landlady to cook them for his breakfast.

"How'll I cook them?" she asked.

"Fry 'em like fish," replied the lodger.

The next morning, when the landlady served them, she remarked: "I hope you'll enjoy your breakfast, sir; but there's not much in these things when they're cleared out."

Take Your Choice

The Poet—To live in the country one has to have a soul.

The Lady—Or a car.

